

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Fialy a soudkyň JUDr. Věry Jakobové a JUDr. Ivany Šimové v právní věci žalobkyně **E. A. [redacted]**, narozené [redacted], bytem [redacted], zastoupené JUDr. Zdeňkem Vlčkem, advokátem Advokátní kanceláře Vlček & PARTNERS s.r.o. se sídlem v Plzni, Na Roudné 18 proti žalovanému **J. H. [redacted]**, narozenému [redacted], bytem [redacted], zastoupenému JUDr. Janem Kocinou, Ph.D., advokátem se sídlem v Plzni, Malá 6, o určení vlastnického práva, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 9.2.2017 č.j. 23 C 164/2016 – 63

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **p o t v r z u j e**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení v částce 6.776,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaného JUDr. Jana Kociny, Ph.D., advokáta advokátní kanceláře se sídlem v Plzni, Malá 6.

Odůvodnění

Rozsudkem ze dne 9.2.2017 č.j. 23 C 164/2016 – 63 zamítl Okresní soud Plzeň – město žalobu, již se žalobkyně domáhala určení, že vlastníkem ideální poloviny pozemku

parc. č. [REDACTED] v obci [REDACTED], část obce [REDACTED], k.ú. [REDACTED], jehož součástí je budova č.p. [REDACTED], a ideální poloviny pozemku parc. č. [REDACTED] v obci [REDACTED], část obce [REDACTED] v k.ú. [REDACTED] je E. H. [REDACTED], narozená [REDACTED], trvale bytem [REDACTED] a dále žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovanému k rukám zástupce žalovaného náhradu nákladů řízení ve výši 16.940,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Proti rozsudku soudu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, ve kterém uvádí, že je toho názoru, že je aktivně legitimována a svědčí jí i naléhavý právní zájem dle ust. § 80 o.s.ř., kdy případné rozhodnutí ve věci by odstranilo stav nejistoty v právním vztahu a mohlo by být spolehlivým základem pro projednání v dědickém řízení, neboť podle § 159 a) o.s.ř. výrok rozsudku v takovém sporu je závazný jen pro účastníky řízení a nikoliv pro ty dědice, kteří by se takového řízení neúčastnili. S odkazem na ust. § 38 odst.1 obč. zák. č. 40/1964 Sb., podle kterého je neplatný právní úkon pokud ten, kdo jej učinil, nemá způsobilost k právním úkonům, má žalobkyně zato, že ve věci je stěžejní jí navrhovaný znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který by posoudil schopnost E. H. [REDACTED] porozumět obsahu darovacích smluv. V závěru odvolání žalobkyně odkazuje na konkrétní judikaturu Nejvyššího soudu České republiky, která se vztahuje k posouzení naléhavého právního zájmu na určení neplatnosti smlouvy a k preventivnímu charakteru určovací žaloby a navrhuje, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný se k odvolání žalobkyně písemně vyjádřil. Poukazuje na to, že už v průběhu jednání před soudem prvního stupně namítal nedostatek aktivní legitimace žalobkyně a proto se závěry soudu prvního stupně souhlasí a považuje je za správné. Dále poukazuje na to, že žalobkyně svým podáním a důkazními návrhy staví matku obou účastníků řízení do situace, kdy by jako osoba, která není účastníkem tohoto řízení, byla nucena podrobit se znaleckému zkoumání. Přitom znalecké zkoumání není podstatné pro posouzení aktivní legitimace žalobkyně a o tomto důkazním návrhu by bylo lze uvažovat pouze v případě, že by byla aktivní legitimace žalobkyně dovozena. Žalobkyní odkazovaná judikatura Nejvyššího soudu České republiky není podle názoru žalovaného pro daný případ použitelná. Žalovaný tedy navrhuje, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212 a) občanského soudního řádu (z.č.99/1963 Sb., dále o.s.ř.), posoudil důvody odvolání a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.

Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že dne 23.9.2016 podala žalobkyně u Okresního soudu Plzeň - město žalobu, jíž se domáhá určení, že E. H. [REDACTED], narozená [REDACTED], která je matkou obou účastníků, je v rozsahu jedné ideální poloviny vlastníci nemovitostí uvedených ve výroku I napadeného rozsudku. Podle žalobních tvrzení nabyt žalovaný do svého vlastnictví ideální polovinu uvedených nemovitostí na základě darovací smlouvy a smlouvy o zřízení věcného břemene, sepsané ve formě notářského zápisu dne 16.12.2013 notářkou JUDr. M. [REDACTED] P. [REDACTED]. Žalobkyně má za to, že darovací smlouva je neplatným právním úkonem, neboť E. H. [REDACTED] nebyla při uzavírání předmětné darovací smlouvy v takovém zdravotní stavu, který by umožňoval bezvadný projev vůle. Žalobkyně je dcerou E. H. [REDACTED] a jednáním, kterým došlo k převodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem na žalovaného, byla zkrácena na svých budoucích dědických právech. Pokud

jde o naléhavý právní zájem na požadovaném určení, žalobkyně uvedla, že žalovaný je zapsán jako výlučný vlastník nemovitostí a dědické nároky žalobkyně plynoucí z vlastnického práva E. H. jsou zásadním způsobem jednáním žalovaného narušeny. Tento stav je třeba odstranit a k odpovídající nápravě nelze podle žalobkyně dospět jinak, než prostřednictvím takto uplatněné žaloby.

Žalovaný se k žalobě písemně vyjádřil. Uvedl, že jeho matka byla v době uzavření darovací smlouvy schopna právně jednat a rozhodovat se a sama projevila vůli převést předmětné nemovitosti na žalovaného. Notářka, která smlouvu ve formě notářského zápisu sepisovala, neshledala na straně účastníků smlouvy žádnou nezpůsobilost k právním úkonům a je zcela evidentní, že darovací smlouva byla uzavřena platně.

Soud prvního stupně provedl důkaz notářským zápisem ze dne 16.12.2013 sepsaným notářkou JUDr. M. P. a výpisem z katastru nemovitostí - listu vlastnictví č. vedeného u Katastrálního úřadu pro kraj, Katastrální pracoviště a ve věci rozhodl napadeným rozsudkem. Dospěl k závěru, že k žalobě tak, jak byla uplatněna, nemá žalobkyně aktivní legitimaci. Podle názoru soudu prvního stupně je žaloba žalobkyně předčasná, když lze usuzovat, že aktivní legitimaci by žalobkyně mohla získat až v rámci dědického řízení po dárkyni. Z těchto důvodů soud prvního stupně žalobu žalobkyně zamítl.

O určovací žalobu ve smyslu ust. § 80 písm. c) o.s.ř. jde také tehdy, požaduje-li žalobce v žalobním petitu, aby byla určena existence právního vztahu nebo práva. Předpokladem úspěšnosti žaloby o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, tedy určovací žaloby, je věcná legitimace účastníků řízení a naléhavý právní zájem na požadovaném určení. Věcnou legitimaci v řízení o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, se opakovaně zabýval i Nejvyšší soud České republiky v řadě svých rozhodnutí, např. v rozhodnutí ze dne 26.4.2011 sp.zn. 22 Cdo 1850/2009, kdy dovedil, že „věcnou legitimaci v řízení o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, má ten, kdo je účasten právního vztahu nebo práva, o něž v řízení jde, nebo jehož právní sféry se sporný vztah nebo sporné právo týká. Naléhavý právní zájem na požadovaném určení pak vyjadřuje způsob právní ochrany, který se má dostat soudním rozhodnutím tomu, kdo má v řízení o určovací žalobě aktivní věcnou legitimaci, a to vůči tomu, kdo je k požadovanému určení pasivně legitimován“. Znamená to, že domáhat se určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, může i třetí osoba, a to za situace, kdy určení existence či neexistence právního vztahu či práva má důsledky pro její právní postavení, a že na tomto určení je dán naléhavý právní zájem.

V projednávané věci ze skutkových zjištění soudu prvního stupně vyplývá, že žalobkyně je dcerou dárkyně E. H., která na žalovaného, jenž je jejím synem a současně bratrem žalobkyně, převedla nemovitosti uvedené ve výroku I napadeného rozsudku. Z pouhého postavení žalobkyně jako dcery dárkyně aktivní legitimace žalobkyně k podání určovací žaloby ve smyslu jí podané žaloby nevyplývá a v současné době nevyplývá ani z eventuelního budoucího postavení žalobkyně jako dědičky v dědickém řízení po její matce. Na straně žalobkyně se tak nejedná o žádné nejisté postavení ani existenci práva, které by bylo ohroženo. Žalobkyni tedy neschází aktivní legitimace k podání žaloby o určení vlastnického práva její matky E. H. k předmětným nemovitostem a není ani dán naléhavý právní zájem na požadovaném určení. Rozsudek soudu prvního stupně je tedy věcně správný a jako

takový byl odvolacím soudem podle § 219 o.s.ř., včetně správného a náležitě odůvodněného výroku o nákladech řízení, potvrzen.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst.1 a § 142 odst.1 o.s.ř. a v odvolacím řízení úspěšnému žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, a to nákladů právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) za dva úkony právní služby po 2.500,- Kč (vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání), na náhradě hotových výdajů dvakrát režijní paušál po 300,- Kč podle ustanovení § 13 advokátního tarifu a daň z přidané hodnoty podle § 137 o.s.ř. v sazbě 21 % z částky 5.600,- Kč tj. 1.176,- Kč, tedy na nákladech odvolacího řízení celkem 6.776,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

V Plzni dne 25. července 2017

JUDr. Lubomír F i a l a, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Šnajdrová